

биле облѣчени сжщо като неговитѣ Хангъ-Чънгъ и Хо-сиинъ-Ко, а слѣдъ тѣхъ и една млада жена, облѣчена като неговата. Но когато се приближили, той видѣлъ, че тя носи праздна паничка и че тя и дѣцата само по облѣклото приличали на неговитѣ, но не биле сжщитѣ. Това го много наскърбило и той настигналъ една много стара бабичка, и я попиталъ, какво означава всичко това.

Тя му казала, че когато била още много мѣничко момиченце, слушала баба си да разказва, какъ, когато тя била малко момиче, единъ бѣденъ младъ човѣкъ билъ омагьосанъ отъ духоветѣ въ гората, въ деньтъ на празника на фенеритѣ, и той оставилъ жена си и малкитѣ си дѣчица само съ нѣколко шепи оризъ.

Уангъ-Чингъ излѣзълъ отъ града много наскърбенъ.

Той спалъ въ гората и рано сутринъта намѣрилъ пѣтя за пещерята, гдѣто били двамата старци. Той ги заварилъ пакъ да играятъ на шахматъ и имъ казалъ: „Какво направихте вие съ мене!“

А тѣ му отвѣрнали, че не могатъ съ нищо да му помогнатъ: по-добрѣ е да си върви, да не ги безпокои. Но Уангъ-Чингъ не искалъ да се махне. Старцитѣ най-сетнѣ видѣли, че за да се отърватъ отъ него трѣбва да му дадатъ нѣкакъвъ полезенъ съвѣтъ.

Единиятъ отъ тѣхъ му казалъ: „Иди при Бѣлия Заекъ на Луната и искай да ти даде едно шишенце жива вода. Ако пиешъ отъ нея, ти ще живѣешъ вѣчно.

„Не искамъ азъ да живѣя вѣчно“, казалъ

Уангъ-Чингъ. „Азъ искамъ да се върна въ днитѣ, когато бѣха живи жена ми и дѣцата ми“.

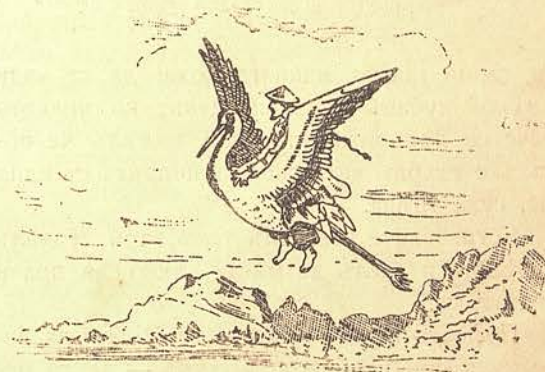
„И това може“, казалъ старецътъ. „Трѣбва само да смѣсишъ живата вода съ вода отъ устата на небесния змей“.

„А кждѣ ще намѣря небесния змей“ попиталъ Уангъ-Чингъ.

„Разбира се, на небето!“ отговорилъ старецътъ. „Какво глупаво питане! Той живѣе въ една облачна пещеря. Когато излиза отъ нея, издиша огънь, а нѣкой пѣтъ и вода. Пази се, когато изригва огънь, защото може да те изгори; но ако изригва вода, ти лесно можешъ да си напълнишъ едно шишенце“.

Но Уангъ-Чингъ още се бавѣлъ прѣдъ вратата на пещерята.

„Искамъ едни крилѣ и едно шишенце“, казалъ той смѣло.

Тѣ му дали едно шишенце и прѣди той да успѣе да каже „благодаря“, единъ едъръ бѣлъ жеравъ кацналъ прѣдъ него.

„Този жеравъ ще те занесе, кждѣто искашъ“, казалъ старецътъ. „Върви и остави ни на мира“.